

3. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac oraz Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki określają zasady i tryb zaliczania okresów uprawiania flisactwa turystycznego na rzece Dunajcu przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (ust. 2 pkt 1).

§ 8. Koszty ubezpieczenia pokrywa się z funduszu określonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1966 r. w sprawie utworzenia funduszu ubezpieczenia społecznego niektórych grup ludności (Dz. U. z 1967 r. Nr 1, poz. 2).

§ 9. 1. Obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie ciąży na rybaku i flisaku. Rybak opłaca składki za siebie i za osoby z nim współpracujące.

2. Składki na ubezpieczenie opłaca się za każdy miesiąc kalendarzowy istnienia obowiązku ubezpieczenia.

3. Niewykonywanie pracy przez rybaka lub przez osobę z nim współpracującą albo przez flisaka z powodu choroby powodującej niezdolność do pracy lub z powodu służby wojskowej zwalnia od obowiązku płacenia składek na ubezpieczenie za każdy pełny miesiąc kalendarzowy niewykonywania pracy.

§ 10. Podstawę wymiaru rent oraz wysokość składek na ubezpieczenie określa Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, po zasięgnięciu opinii Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 11. W sprawach poboru składek na ubezpieczenie stosuje się odpowiednio zasady i tryb ustalone dla poboru składek za rzemieślników i osoby z nimi współpracujące.

§ 12. Ubezpieczenie wykonuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, a w zakresie świadczeń leczniczych — Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 13. 1. Obowiązek dokonania zgłoszenia do ubezpieczenia rybaka oraz osób z nim współpracujących ciąży na rybaku, a obowiązek dokonania zgłoszenia do ubezpieczenia flisaka — na flisaku. Dokonują oni zgłoszenia do ubezpieczenia we właściwym oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który może dokonać zgłoszenia również z urzędu.

2. Dowodem objęcia ubezpieczeniem jest legitymacja ubezpieczeniowa wydana na podstawie zgłoszenia do ubezpieczenia.

§ 14. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustala szczegółowy tryb wykonywania ubezpieczenia, wzory zgłoszeń do ubezpieczenia, wzory legitymacji ubezpieczeniowych, tryb ich wydawania i sposób dokonywania w nich wpisów, a także tryb płacenia składek na ubezpieczenie oraz określa dowody wymagane do wypłaty rent i zasiłków po- grzebowych i do korzystania ze świadczeń leczniczych.

§ 15. Okresy ubezpieczenia, o których mowa w § 7, zalicza się do okresów zatrudnienia i do okresów ubezpieczenia wymaganych do uzyskania świadczeń w myśl przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz przepisów ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie.

§ 16. Rybakom i flisakom, którzy osiągnęli wiek starczy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia lub osiągną ten wiek do dnia 31 grudnia 1972 r., przysługuje renta starcza po trzech latach okresu ubezpieczenia, o którym mowa w § 7, jeżeli posiadają łączny okres ubezpieczenia wymagany w myśl art. 17 ustawy.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1970 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

5

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 stycznia 1970 r.

w sprawie obowiązków uspołecznionych zakładów pracy w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 120 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

Obowiązki w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności z rygiorem nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne.

§ 1. 1. Uspołecznione zakłady pracy są obowiązane zgłaszać możliwość zatrudnienia skazanych na karę ograniczenia wolności przy wykonywaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne organowi spraw wewnętrznych prezydium powiatowej, miejskiej w miastach stanowiących powiaty lub dzielnicowej w miastach podzielonych na dzielnice rady narodowej, na której terenie praca ma być wykonywana, zwanemu dalej „właściwym organem spraw wewnętrznych”.

2. W zgłoszeniu należy podać rodzaj pracy i liczbę skazanych, którzy mogą być przy niej zatrudnieni, oraz przewidywaną liczbę godzin pracy w przeliczeniu na jednego skazanego. O każdej zaistniałej zmianie tych danych należy

bezwzględnie zawiadamiać właściwy organ spraw wewnętrznych.

§ 2. 1. Zakład pracy jest obowiązany zatrudnić skazanego, skierowanego do niego przez właściwy organ spraw wewnętrznych w celu wykonywania w tym zakładzie nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele publiczne.

2. Przy przydziale pracy należy uwzględnić wiek, stan zdrowia i w miarę możliwości umiejętności skazanego.

3. Zatrudnienie skazanych przy pracach, które ze względów sanitarno-epidemiologicznych nie mogą być wykonywane przez osoby nie odpowiadające warunkom zdrowia określonym przez obowiązujące przepisy, może nastąpić tylko przy zachowaniu tych przepisów.

§ 3. 1. Zakład pracy zatrudnia skazanego w wymiarze godzin ustalonym w orzeczeniu skazującym, dokonując rozdziału tych godzin na tygodnie i dni w sposób odpowiadający organizacji pracy, którą skazany ma wykonywać. Przy rozdziale tym należy w miarę możliwości uwzględnić wnioski skazanego.

2. Czas pracy skazanego nie pozostającego w stosunku pracy nie powinien przekraczać 10 godzin na dobę, jednakże na wniosek skazanego może być przedłużony do 12 godzin.

3. Jeżeli praca, przy której skazany został zatrudniony, zajmie mniejszą liczbę godzin od wymierzonych w orzeczeniu skazującym, a zakład pracy nie ma możliwości zatrudnienia skazanego przez pozostałą liczbę godzin przy innej pracy, odpowiadającej rodzajowi określonego przez sąd lub przez właściwy organ spraw wewnętrznych, należy o tym bezzwłocznie zawiadomić organ spraw wewnętrznych.

§ 4. Skazanego pozostającego w stosunku pracy należy zatrudnić poza normalnymi godzinami pracy lub w dni wolne od pracy. Ogółem jednak czas pracy skazanego nie powinien przekraczać 10 godzin na dobę, z tym że na wniosek skazanego może być przedłużony do 12 godzin, jeżeli zakład pracy, z którym skazany pozostaje w stosunku pracy, nie zgłosi sprzeciwu.

§ 5. 1. Zakład pracy obowiązany jest zapewnić skazanemu warunki pracy odpowiadające obowiązującym przepisom bezpieczeństwa i higieny pracy oraz pouczyć go o szczególnych zasadach i przepisach w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracy, obowiązujących przy pracy, przy której ma być zatrudniony.

2. Kobiet i młodocianych nie wolno zatrudniać przy pracach im wzbronionych.

§ 6. 1. Zakład pracy obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić właściwy organ spraw wewnętrznych o niezgłoszeniu się skazanego do zakładu pracy, o niepodjęciu przydzielonej mu pracy, o jej opuszczaniu bez usprawiedliwionej przyczyny, o niesumiebnym i niewydajnym wykonywaniu pracy oraz o uporczywym nieprzestrzeganiu dyscypliny pracy i porządku prawnego.

2. Zakład pracy obowiązany jest również zawiadomić właściwy organ spraw wewnętrznych o niemożności wykonywania pracy przez skazanego z powodu niezdolności do pracy lub innej uzasadnionej przyczyny, jeżeli jego nieobecność w pracy trwa ponad 9 dni.

§ 7. Skazany wykonujący neodpłatną dozorowaną pracę na cele publiczne nie podlega z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

§ 8. Jeżeli skazany został skierowany do robót publicznych, organizowanych lub prowadzonych przez prezydium rad narodowych, a w szczególności do robót przy drogach publicznych, placach, zieleńcach lub do robót mających na celu zapobieżenie klęskom żywiołowym, przewidziane w rozporządzeniu obowiązki zakładu pracy obciążają organ prezydium rady narodowej właściwy ze względu na rodzaj tych robót.

§ 9. Zakład pracy działający na rozrachunku gospodarczym, do którego skazany został skierowany, przekazuje na cel publiczny, wskazany przez właściwy organ spraw wewnętrznych, kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu brutto, jakie za wykonaną pracę należałoby zapłacić, gdyby została wykonana na podstawie umowy o pracę lub innej umowy o świadczenie usług.

Obowiązki w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności z rygiorem pracy za zmniejszonym wynagrodzeniem.

§ 10. 1. Zakład pracy jest obowiązany przyjąć do pracy skazanego skierowanego do tego zakładu, w celu wykonywania w nim pracy z rygiorem potrącania części wynagrodzenia za pracę, przez właściwy organ spraw wewnętrznych za pośrednictwem organu do spraw zatrudnienia prezydium powiatowej lub miejskiej w miastach stanowiących powiaty albo w miastach wyłączonych z województw rady narodowej, na której terenie zakład pracy się znajduje. Przyjęcie do pracy następuje na okres, na który sąd orzekł karę ograniczenia wolności.

2. Obowiązek przewidziany w ust. 1 ogranicza się do istniejących w zakładzie pracy wolnych miejsc pracy oraz do miejsc pracy utworzonych w celu zatrudnienia skazanych.

3. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania, w razie gdy dojazd skazanego publicznymi środkami lokomocji do miejscowości, w której praca ma być wykonywana, trwałby w jedną stronę dłużej niż godzinę, chyba że skazany może dojeżdżać środkami lokomocji zakładu pracy lub zakład pracy ma możliwość zakwaterowania skazanego w hotelu robotniczym.

§ 11. 1. Przy przydziale pracy skazanemu należy uwzględnić jego wiek, stan zdrowia oraz w miarę możliwości posiadane przez niego kwalifikacje.

2. Przewidziane w obowiązujących przepisach wstępne badania lekarskie odnoszą się również do skazanych.

§ 12. 1. W stosunku do skazanego, który podjął przydzieloną mu pracę, zakład pracy obowiązany jest przestrzegać przepisów dotyczących stosunku pracy nawiązanego przez umowę o pracę z ograniczeniami wynikającymi z rygorów związanych z karą ograniczenia wolności.

2. W okresie, przez który skazany ma być zatrudniony, rozwiązanie z nim stosunku pracy wymaga zgody właściwego organu spraw wewnętrznych.

§ 13. 1. Potrąceń z wynagrodzenia skazanego dokonuje się w stosunku procentowym określonym w orzeczeniu skazującym, biorąc za podstawę wszystkie świadczenia pieniężne wypłacane skazanemu z osobowego funduszu płac z wyjątkiem dopłat:

- 1) z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych i świątecznych,
- 2) z tytułu pracy w godzinach nocnych,
- 3) za pracę w warunkach szkodliwych, uciążliwych i niebezpiecznych.

2. Potrąceń dokonuje się od wynagrodzenia po potrąceniu podatku i innych opłat należnych z mocy ustawy.

3. Potrąconą kwotę zakład pracy przekazuje na rachunek dochodów budżetowych sądu powiatowego sprawującego nadzór nad wykonaniem kary ograniczenia wolności, jeżeli stosownie do orzeczenia skazującego potrącenia mają być dokonywane na rzecz Skarbu Państwa; jeżeli zaś stosownie do tego orzeczenia potrącenia mają być dokonywane na cel społeczny, zakład pracy przekazuje potrąconą kwotę na rachunek instytucji społecznej realizującej ten cel.

§ 14. 1. Zakład pracy, w którym skazany wykonuje pracę z rygiorem potrącania części wynagrodzenia, obowiązany jest pouczyć skazanego o:

- 1) obowiązku sumiennej i wydajnej pracy, przestrzegania dyscypliny pracy oraz porządku prawnego,
- 2) pozostałych rygorach związanych z karą ograniczenia wolności, określonych w art. 33 § 2 i w art. 34 § 2 Kodeksu karnego,
- 3) treści przepisów art. 84 i 88 Kodeksu karnego.

2. Przepis § 6 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Uspołeczniony zakład pracy, współdziałając ze związkiem zawodowym i innymi organizacjami społecznymi działającymi na jego terenie, powinien dążyć do przystosowania skazanego do środowiska, w którym przebywa. Działalność ta powinna w szczególności zmierzać do wyrobienia u skazanego obowiązku sumiennej i wydajnej pracy, uświadczenia sobie społecznej szkodliwości popełnionego czynu, do kształtowania i utrwalania w nim poczucia odpowiedzialności i dyscypliny oraz przestrzegania porządku prawnego, tak aby cel kary został osiągnięty.

§ 16. W razie gdy skazany odbył przynajmniej połowę orzeczonej kary, przy czym wyróżniał się sumienną i wydajną pracą, wykonywał nałożone na niego obowiązki, stosował się do dyscypliny pracy oraz przestrzegał porządku prawnego, kierownik zakładu pracy może wystąpić do sądu z wnioskiem o zwolnienie skazanego z odbycia reszty kary.

Przepisy końcowe.

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się wszystkim ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom rad narodowych.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

6**OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI**

z dnia 5 stycznia 1970 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1966 r. w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych.

1. Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych (Dz. U. Nr 31, poz. 253) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1966 r. w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych (Dz. U. z 1966 r. Nr 8, poz. 53 oraz z 1969 r. Nr 31, poz. 253) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia nie obejmuje następujących przepisów:

1) § 36 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1966 r. w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych (Dz. U. Nr 8, poz. 53) w brzmieniu:

„§ 36. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”.

2) § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1969 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych (Dz. U. Nr 31, poz. 253) w brzmieniu:

„§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: *J. Kaczmarek*

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 5 stycznia 1970 r. (poz. 6).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 lutego 1966 r.

w sprawie warunków i trybu przeprowadzania przewodów doktorskich i habilitacyjnych.

Na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 32) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.**Warunki i tryb przeprowadzania przewodów doktorskich.**

§ 1. 1. Przewody doktorskie przeprowadzają rady wydziałów szkół wyższych oraz rady naukowe innych jednostek organizacyjnych szkół wyższych, samodzielnych placówek typu naukowo-dydaktycznego, placówek Polskiej Akademii Nauk i instytutów naukowo-badawczych, uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora w określonej dziedzinie nauki lub dyscyplinie naukowej.

2. Instytucje określone w ust. 1 mogą przeprowadzać przewody doktorskie wyłącznie z zakresu dziedziny nauki lub dyscyplin naukowych objętych uprawnieniem, jeżeli wśród zatrudnionych pracowników naukowo-dydaktycznych lub naukowo-badawczych albo członków rady naukowej znajduje się co najmniej jeden specjalista z tytułem naukowym lub specjalista ze stopniem naukowym doktora habilitowanego albo zajmujący stanowisko docenta lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, posiadającego stopień naukowy doktora — reprezentujący dyscyplinę naukową odpowiadającą tematowi rozprawy doktorskiej.

3. Jeżeli ze względu na temat rozprawy doktorskiej:

- 1) żadna z instytucji uprawnionych w myśl ust. 1 do nadawania stopni naukowych nie odpowiada w pełni warunkom określonym w ust. 2 lub
- 2) istnieją trudności w ustaleniu instytucji właściwej do przeprowadzenia przewodu doktorskiego w określonej dziedzinie nauki lub dyscyplinie naukowej

— minister sprawujący nadzór nad szkołą wyższą lub Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk decyduje, która z uprawnionych instytucji właściwa będzie do przeprowadzenia przewodu doktorskiego. Decyzja może zobowiązywać radę wydziału (radę naukową) tej instytucji do zaproszenia do udziału w przewodzie wybitnych specjalistów z dziedziny nauki lub dyscypliny naukowej właściwej ze względu na temat rozprawy doktorskiej.

§ 2. Przewód doktorski obejmuje:

- 1) wszczęcie przewodu i zatwierdzenie tematu rozprawy doktorskiej,
- 2) przeprowadzenie egzaminów doktorskich,
- 3) przyjęcie rozprawy doktorskiej,
- 4) obronę rozprawy doktorskiej,
- 5) powzięcie uchwały o nadaniu stopnia doktora,
- 6) uroczysty akt promocji doktorskiej.

§ 3. Do przewodu doktorskiego może być dopuszczona osoba odpowiadająca warunkom określonym w art. 4 ust. 1 pkt 1 albo ust. 2 lub ust. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 32), zwanej dalej „ustawą”.

§ 4. 1. Osoba ubiegająca się o uzyskanie stopnia naukowego doktora, zwana dalej kandydatem, składa dziekanowi wydziału (kierownikowi placówki, instytutu) podanie o wszczęcie przewodu doktorskiego, przedstawiając jednocześnie proponowany temat rozprawy doktorskiej.

2. Do podania kandydat powinien dołączyć w oryginale lub w uwierzytelnionym odpisie dokumenty stwierdzające posiadanie określonych w ustawie odpowiednich kwalifikacji, dokładny życiorys ze szczególnym uwzględnieniem przebiegu pracy naukowo-badawczej i zawodowej oraz ewentualnie wykaz własnych prac naukowych lub twórczych prac zawodowych. W podaniu kandydat może również wskazać